

2. Hvem er ansvarlig for den manglende godkendelse af de af Grækenland forelagte programmer, og hvilke foranstaltninger har man til hensigt at iværksætte med henblik på at forhindre forsinkelser, som bl.a. har indflydelse på de bevillinger, der vil blive stillet til rådighed i fremtiden?

Svar fra Franz Fischler på Kommissionens vegne

(22. november 1999)

Kommissionen understreger, at ud af 22 foranstaltninger inden for udvikling af landdistrikterne under Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger⁽¹⁾, er der i Grækenland kun fire (de tre løbende ledsageforanstaltninger og støtten til mindre gunstigt stillede områder), hvortil der udbetales midler fra EUGFL, Garantisektionen. Således modtager Grækenland, der i sin helhed er en del af mål 1-regionerne, i perioden 2000-2006 fra EUGFL, Udviklingssektionen, en betydelig supplerende støtte inden for det samlede beløb på 20.96 mio. € af de struktur-fondsmidler, der er tildelt Grækenland. Med disse midler kan Grækenland gennemføre de resterende 18 foranstaltninger med henblik på udvikling af landdistrikterne. EUGFL's udviklingssektion er nemlig forbeholdt mål 1-regionerne.

1. Kommissionen gør det ærede medlem opmærksom på smidigheden inden for de finansielle rammebeløb. For det første er Kommissionen i overensstemmelse med artikel 46, stk. 3, i ovennævnte forordning og inden for de generelle grænser for midlerne til hver medlemsstat over en treårs periode rede til at tilpasse afgørelsen om vejledende rammebeløb. For det andet fremgår det klart af de gennemførelsesbestemmelser til programmerne for udviklingen af landdistrikterne, som Kommissionen vedtog i juli 1999, at hvis de af medlemsstaterne ubrugte ressourcer når et bestemt niveau i et givet år sammenlignet med det tal, som oprindeligt var planlagt brugt, kan disse midler »recykleres« til medlemsstater med yderligere behov, og hvis programmeringsdokumenter opfylder kravene. Dette vil lette presset på midler til uforudsete udgifter, selv om medlemsstaterne over hele perioden må forblive inden for det rammebeløb, der er fastsat i Kommissionens afgørelse.

2. Kommissionen uddelegerer ikke ansvar til nogen i forbindelse med godkendelsen af de græske programmer til udvikling af landdistrikterne.

Det må imidlertid erkendes, at der i startperioden for ledsageforanstaltningerne i perioden 1994-1999 opstod forskellige vanskeligheder som følge af disse foranstaltningers innovative og relativt komplekse karakter, hvorved deres gennemførelse ikke forløb så hurtigt som forventet.

Udnyttelsen i Grækenland af bevillingerne fra Garantisektionen mellem 1994-1999 forløb imidlertid vellykket, og udnyttelsessatsen var overordentlig høj. Som helhed blev politikken til udvikling af landdistrikterne i ovennævnte periode gennemført tilfredsstillende.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2000/C 225 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1845/99 af Umberto Bossi (TDI) til Kommissionen

(11. oktober 1999)

Om: BOB- og BGB-produkter — private certificeringsorganer — fri konkurrence

Gennem flere måneder har den italienske regering forsøgt at overdrage certificeringen af visse produkter med beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB), bl.a. Grana Padano, til ét enkelt privat organ. Selv om denne foranstaltning er ulovlig i henhold til afgørelser fra den italienske antitrust-myndighed og en række italienske domstole, synes den italienske regering fast besluttet på at vedtage en lov (fællesskabslov 1999 AC 5619-B), som på afgørende vis vil begrænse den fri konkurrence, eftersom den ikke giver hverken den enkelte producent eller producentsammenslutninger direkte adgang til BOB-kontrolordningen, fratager flere private organer muligheden for at give det samme produkt oprindelsesbetegnelse og tilskynder beskyttelseskonsortier til at udvide deres interne repræsentativitet med henblik på opfyldelse af de i Uni En 45011-bestemmelserne fastsatte krav, således at de selv kan blive certificeringsorganer.

Kan Kommissionen oplyse:

1. om de enkelte producenter eller producentsammenslutninger har direkte adgang til kontrolordningen?
2. om ikke begrænsningen til ét enkelt privat certificeringsorgan for BOB- eller BGB (beskyttet geografisk betegnelse)- produkter repræsenterer et alvorligt indgreb i retten til fri konkurrence?
3. om beskyttelseskonsortierne kan opfylde kravene om, at der skal være tale om en tredjepart, og dermed kan blive private certificeringsorganer eller under alle omstændigheder underkaste også ikke-associerede producenter bestemmelser eller kontrol?
4. om ikke den anser det for hensigtsmæssigt at træffe foranstaltninger over for den italienske regering som følge af de ovenfor beskrevne åbenlyse uregelmæssigheder?

Svar afgivet af Franz Fischler på Kommissionens vegne

(8. november 1999)

I henhold til artikel 10, stk. 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽¹⁾ kan »kontrolinstansen omfatte en eller flere udpegede kontrolmyndigheder og/eller flere private organer, der er godkendt til dette formål af den pågældende medlemsstat«. I henhold til artikel 4, stk. 2, skal »Varespecifikationen omfatte mindst: ... g) henvisninger til de(n) kontrolinstans(er), der er omhandlet i artikel 10«.

Det følger af disse to bestemmelser, at der for hver beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) og hver beskyttet geografisk betegnelse (BGB) kan være en eller flere offentlige kontrolmyndigheder, en eller flere private organer, der er godkendt til dette formål af den pågældende medlemsstat, eller et blandet system, der består af disse to former.

Den medlemsstat, der er relevant for den pågældende BOB eller BGB kan bestemme sammensætningen og antallet af kontrolinstanser. Medlemsstaten har altså ret til at bestemme, at der for hver BOB eller BGB kun skal være ét privat organ. Hvis medlemsstaten derimod har valgt at udpege flere forskellige kontrolmyndigheder eller private (godkendte) kontrolorganer, kan indehaverne af en BOB eller en BGB selv vælge, hvilken instans de vil gøre brug af.

Ovennævnte forordning kræver ikke akkreditering for de private organers vedkommende, men derimod skal de i henhold til artikel 10, stk. 3, blot: »fra den 1. januar 1988 opfylde kravene i standard EN 45011 af 26. juni 1989 for at blive godkendt af en medlemsstat med henblik på denne forordnings anvendelse« (denne standard blev ændret den 18. februar 1998).

Da kravene i denne standard er strenge, mener Kommission næppe, at de kan opfyldes af en »consorzio di tutela«, som normalt består af de samme producenter, som er underkastet den i ovenstående artikel 10 omhandlede kontrol.

Desuden fremgår det af artikel 10, stk. 4, at: »Når en medlemsstats udpegede kontrolmyndigheder og/eller private organer konstaterer, at et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, der er forsynet med en beskyttet betegnelse, og som har oprindelse i denne medlemsstat, ikke opfylder kravene i varespecifikationen, træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre overholdelsen af denne forordning. De underretter medlemsstaten om de foranstaltninger, som kontrollen har givet anledning til. De berørte parter skal underrettes om trufne afgørelser«.

Producenterne af en BOB eller en BGB skal under alle omstændigheder henvende sig til det kontrolorgan, der er anført i varespecifikationen for den pågældende betegnelse. Denne specifikation er udarbejdet af producenterne og vedlagt registreringsanmodningen. Valget af kontrolorgan kan til enhver tid ændres, hvis den pågældende medlemsstat anmoder herom i henhold til forordningens artikel 9.

For den konkrete BOB for »Grana Padano« er kontrolorganet det private godkendte organ »C.S.Q.A. — Certificazione Qualità Agroalimentare s.r.l.« i henhold til den ændring, de italienske myndigheder gav meddelelse om den 17. november 1998.

I lyset af ovennævnte finder Kommissionen det ikke hensigtsmæssigt at træffe foranstaltninger over for den italienske regering.

⁽¹⁾ EFT L 208 af 24.7.1992.